ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ 1-20
ΥΠΟ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ:
ΟΛΑ ΣΤΟΝ ΥΜΝΟ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ **6**

Λεκτικά λάθη.

«Η γλώσσα εκπαιδεύει το μυαλό»

α) Ο «πελάτης» του δικηγόρου.

Ποτέ η λέξη αυτή δεν ήταν αρεστή στον γράφοντα. Η χαρακτηρισμός «πελάτης» εκ προοιμίου δίδει διαφορετική κατεύθυνση την σχέση δικηγόρου με τον εντολέα τον οποίο εκπροσωπεί στο δικαστήριο. Η λέξη πελάτης τρόπον τινά καταβιβάζει την επαγγελματική επαφή δικηγόρου εντολέα σε απλή σχέση οιονεί εμπορικής συναλλαγής, στην οποία ενυπάρχει εμφανές και προεξάρχον το υλικό/οικονομικό στοιχείο όπως π.χ. του πωλητή - αγοραστή ρούχων ή τροφίμων ως σχέση πωλητή - πελάτη,
όμως τα πράγματα δεν είναι έτσι.
Ασφαλέστατα και δεν υποτιμούμε ούτε τους επαγγελματίες της αγοράς και του εμπορίου, ούτε και τις οικονομικές σχέσεις τους με τους πελάτες τους. Απολύτως σεβαστή και απολύτως χρήσιμη για την κοινωνία η εργασία και εμπορική δραστηριότητα του κάθε ανθρώπου. Όμως το κάθε θέμα πρέπει να ταξιδεύει μέσα στην σωστή ηθική τροχιά και κοινωνική του πορεία, ώστε καλώς και με υπερήφανεια να εκτελεί την δική του διακριτή και ξεχωριστή περιφορά στον αγώνα της εκπλήρωσης της συγκεκριμένης δικής του αποστολής, με σταθερό καθοδηγητικό γνώμονα το εντοπισμένο κριτήριο των δικών του ιδιαίτερων χαρακτηριστικών και γνωρισμάτων. Επομένως στην περίπτωση που εξετάζουμε τα πράγματα δεν είναι καθόλου έτσι ως προς τον μή αξιοζήλευτο τίτλο «πελάτης». Και αυτό διότι στην σχέση δικηγόρου «πελάτη», πέραν βεβαίως της εκ πρώτης όψεως(αναγκαίας) ενυπάρχουσας υλικής/οικονομικής παραμέτρου, υπάρχει εμφανέστατα το κυρίαρχο **ηθικό στοιχείο** της παρεμβολής της Θεάς της δικαιοσύνης.
Η δικαιοσύνη είναι ιδέα και ο δικηγόρος ιδεολόγος.
Επομένως και η προσέγγιση του δικηγόρου προς την κάθε του υπόθεση δεν είναι απλής εμπορικής μορφής και υλιστικού μεγέθους τελώντας σε πλαίσια οικονομικών συναρτήσεων, αλλά ως η καθαρή ένταξη και υπό-ταξη του, στην ιδέα του δικαίου, αφού η ιερή προσπάθεια του να εκπροσωπήσει τον «εντολέα» του κινείται πλέον μέσα στα ιδεαλιστικά κανάλια του αγνού αγώνα για την απόδοση της ανώτερης αυτής αξίας των ανθρώπων.
Κατ΄επέκταση οδηγός και καθοδηγητής της σκέψης του δικηγόρου είναι πλέον η πίστη στην ανώτερη και ιερότερη ανθρώπινη ιδέα: την ιδέα της δικαιοσύνης. Γι΄αυτήν την ιδέα με πίστη μάχεται και οφείλει να μάχεται ο δικηγόρος.
Αρα ας βρούμε τον σωστό όρο ο οποίος ρεαλιστικά και ηθικά ορθά, να εκφράζει αυτή την ηθική, ιδεαλιστική, πνευματική, (και έστω οικονομική) μεταξύ των μερών κατάσταση.
Ο σωστός όρος είναι καθ΄ημάς «εντολέας», «εκπρόσωπος» «εντολοδότης» «πληρεξουσιοδοτών», «πληρεξουσιοδοτήσας», «πληρεξουσιοδοτήσασα».
Συνεπώς χωρίς ασφαλώς να διατεινόμαστε την παραμικρή επέμβαση στο έργο του δικαστηρίου, είναι όμως σκέψη μας ότι οι τοπικοί και ο παγκύπριος δικηγορικός σύλλογος και το ανώτατο δικαστήριο, όλοι μπορούν με την ηθική και πειστική τους ισχύ, στοχευμένα στα κατάλληλα βήματα να υποδείξουν και να προωθήσουν την έννοια αυτή.

β) Προσφώνηση του κακουργιοδικείου ή άλλου τριμελούς/πολυμελούς σύνθεσης δικαστηρίου από δικηγόρους.

Η κοινωνία μέσω του νομοθέτη δεν «σκέφτηκε» τυχαία την πολυμελή σύνθεση των δικαστηρίων! Είχε σοβαρότατο λίγο να το κάνει!

Είναι νομικά εντελώς λανθασμένη και ηθικά ελλιπής η προς το δικαστήριο εξαντλητική προσφώνηση απλά και μόνο «κύριε πρόεδρε»,
η οποία παρελαύνει ενώπιον των κακουργιοδικείων/ετέρων δικαστηρίων τριμελούς/πολυμελούς συγκρότησης.
Και οι υπόλοιποι δικαστές μήπως είναι απόντες ή με άδεια; Μα αν ήταν απόντες ή με άδεια οι άνθρωποι απλά δεν θα διεξήγετο η δίκη.
Στην συγκεκριμένη δικαστική σύνθεση πέραν του προέδρου υπάρχουν ορατοί άνθρωποι, υπαρκτότατοι με λόγο και με ψήφο δικαστές, κανείς αόρατος δεν υπάρχει!
Γιατί λοιπόν αγνοούμε τους άλλους δύο ή περισσότερους δικαστές; Αφού όλοι είναι παρόντες και όλοι έχουν λόγο και βεβαίως ψήφο καθοριστικότατη η οποία την ώρα της αλήθειας εντός του συνόλου του σχηματισμού θα βροντοφωνάξει υμνώντας την Θέμιδα είτε ως πλειοψηφήσασα, είτε επί το εξ ίσου τιμητικό και σεβαστό ως μειοψηφήσασα. Μάλιστα σκεφτείτε αυτό: αν π.χ. δύο κακουργιοδίκες πλην του προέδρου έχουν την ίδια (διαφορετική από τον πρόεδρο) άποψη τότε θα υπερισχύσουν πνευματικά και συνεπώς θα «περάσει» ως κατά πλειονοψηφία η δική τους θέση στην εκδοθησόμενη απόφαση και όχι ασφαλώς η θέση του προέδρου.
Ναι, ο πρόεδρος θεσμικά πρέπει να υπάρχει ως «κεφαλή» για λόγους διοίκησης και συντονισμού και για λόγους καλής λειτουργίας του δικαστικού πολυμελούς σχήματος, όμως το σχήμα δεν είναι «δικό» του.
Αν ως κοινωνία θέλαμε μόνο τον πρόεδρο «παρόντα» σε δικαστική διαδικασία δεν θα καταρτίζαμε σύνθεση τριμελή, ή πολυμελή **αλλά μονομελή** και έτσι θα μας ερχόνταν και πιό καλά οικονομικά. Όμως η κοινωνία έταξε την συγκεκριμένη διαδικασία με τρείς δικαστές οι οποίοι ναι, χαίρουν της εκτίμησης μας και προπάντων της εμπιστοσύνης μας ώστε να μας κρίνουν ως κοινωνία μέσα από
τριπλή δϊύλιση των πραγμάτων, τριπλό πνεύματος φιλτράρισμα και τριπλή καταληκτική δικανική άποψη με έξι μάτια και έξι αυτιά.
Μας θυμίζει το θέμα αυτό την βουλή μας με παρόντες 54 βουλευτές(πλην του ομιλούντος και του προέδρου) και δυστυχώς ο ομιλών βλέπει και αναγνωρίζει ως μοναδικό στην αίθουσα παρόντα και «έγκυρο» τον πρόεδρο απευθύνοντας του τον λόγο: «κύριε πρόεδρε». Ο συγκεκριμένος ομιλών επί του βήματος, δυστυχώς βρίσκεται σε απόλυτη πλάνη, διότι θεωρεί τους άλλους 54 ότι είναι άκυροι ή ακόμη ότι μπορεί να είναι με άδεια: αλλιώς δεν θα έλεγε απλά, *κύριε πρόεδρε*.
Το ίδιο και με την βουλή των Ελλήνων που ενώ μερικές εκατοντάδες μέτρα από το σημερινό κοινοβούλιο, στην Πνύκα οι ρήτορες της κλασσικής Ελλάδας προσφωνούσαν τα δικαστήρια και την εκκλησία του δήμου στον πληθυντικό: «*ώ άνδραι δικασταί*» και «ώ *άνδραι Αθηναίοι*», εν έτει 2025 μετά Χριστόν, ακυρώνονται 298 βουλευτές αφού μέσα από την επίκληση και προσφώνηση μόνο και μόνο του προέδρου, πρόκειται ωσάν και οι 298 αυτοί βουλευτές, να είναι την στιγμή εκείνη όλοι άκυροι ή να βρίσκονται όλοι εκτός κοινοβουλίου ή στην καφετέρια ή ακόμη και όλοι στα χωριά τους ασχολούμενοι με αγροτικές εργασίες...
Θεωρούμε συνεπώς ότι δεν θα αποτελέσει υπέρβαση εξουσιών από πλευράς ανωτάτου δικαστηρίου, μια καλόπιστη και ηθικά γνήσια υπόδειξη προς κάθε εμπλεκόμενο να υιοθετήσει την σωστή λεκτική στάση με την απλούστατη σωστή προσφώνηση: «κύριε πρόεδρε, κύριοι δικασταί». Η ωραία λεκτική εικόνα στα δικαστήρια είναι τόσο χρήσιμη και το τόσο αρμόζουσα όπως οι ωραίοι πίνακες και τα ωραία εκθέματα σε μια υψηλού επιπέδου γκαλερί.

Σχετική σημείωση: Μιλήσαμε πιό πάνω για την τριμελή (περιττός αριθμός) σύνθεση του κακουργιοδικείου, όμως μας εξέπληττε αφάνταστα η σύνθεση παλαιοτέρων εποχών με ζυγό αριθμό δικαστών αρ. 8 π.χ. στο ανώτατο για τον νόμο περί οικογενειακών δικαστηρίων ή π.χ. αρ. 2 στο επαρχιακό Λεμεσού δεκαετίας του 80, σύνθεσης ενός προέδρου και ενός ανωτέρου δικαστού! Ηταν απίστευτο! Δεν μπορεί το θέμα αυτό να το αφήσουμε να περάσει άκριτο και ασχολίαστο, διότι είναι καθαρά νομικό, θέμα νομίμου δικαστηριακής σύστασης και ορθής δικαστικής σύνθεσης απόλυτο θέμα απόδοσης του δικαίου προς την κοινωνία. Η ζυγή (καθ΄ήμας τραγική) ως άνω ισοψηφήσασα σύνθεση, εξέδωσε απόφαση με βάση το άστοχο και νομικά

απαράδεκτο επιχείρημα του αναγωγικού συλλογισμού, ότι δηλαδή ο νόμος δεν «έπεσε» διότι το τεκμήριο της νομιμότητας δεν κατερρίφθη λόγω ισάριθμων(ψήφων) δικαστών των αντιπάλων πλευρών - δηλαδή με απλά λόγια οι 4 είπαν ναι, είναι αντισυνταγματικός ο νόμος και οι άλλοι 4 είπαν όχι δεν είναι αντισυνταγματικός ο νόμος, επομένως υπάρχει κατάληξη ισοπαλίας, άρα είναι εντάξει!
Καθόλου εντάξει και καθόλου πειστική αυτή η θέση. Είναι σαν να λέμε με απλά λόγια : «ξέρετε κύριοι αιτητές, ο αριθμός των προσκείμενων προς την πλευράς σας δικαστών, ήταν ο ίδιος με τους προς την άλλη αντίθετη πλευρά προσκείμενους δικαστές (δηλ. 4-4),επιφέροντας έτσι εξισορροπημένη «δικανική ισοπαλία», άρα «εν εκέρδισεν κανένας». Όμως παρ' όλα αυτά «έχασεν» η πλευρά σας, όχι διότι κρίναμε ότι δεν έχετε το δίκαιο με το μέρος της, ούτε και ότι η άλλη πλευρά έχει με το δικό της μέρος της το δίκαιο, αλλά διότι απλά η άλλη πλευρά «δεν έχασε» σε αριθμούς άρα «*εν εκερδίσετε εσείς*».
(Σημ. ο γράφων σκέφτεται αν θα πρέπει να ξαναπάει στην νομική Αθηνών)
Δηλαδή δεν κέρδισε η πλευρά η οποία έλεγε ότι είναι αντισυνταγματικός ο νόμος, όχι διότι είχε άδικο, αλλά επειδή δεν έχασε(δεν ηττήθηκε) η αντίθετη πλευρά, η οποία έλεγε ότι ο νόμος δεν είναι αντισυνταγματικός….άρα το τεκμήριο της νομιμότητας δεν κατερρίφθη.
Καθ΄ημάς αυτά τα νομικά είναι οιονεί μορφή αρνησιδικίας.
Οι σκέψεις περιέχουν τόσο βαθύ νομικό λάθος, ώστε αν ειδωθούν ως ελεύθερο παράδειγμα στην περίπτωση διεξαγωγής δίκης υπό παρόμοιες περιστάσεις τότε το ως άνω «τεχνικό» θέμα της ισαριθμίας δικαστών θα ανακόψει την απόδοση του δικαίου ακόμη και παρά την ύπαρξη εμφανούς/εμφανέστατης αναλήθειας και εμφανούς/εμφανέσταστης παρανομίας.
Εμείς δεν μπορούμε να δεχτούμε τίποτα λιγότερο από το δίκαιο.

Το ως άνω αποτέλεσμα προήλθε μέσα από την εφαρμογή της λογικής του κανόνα της εις άτοπον απαγωγής. Στην λογική επιστήμη «εις άτοπον απαγωγή» <u>σημαίνει την απόδειξη της αλήθειας μιας πρότασης μέσα από την απόδειξη ότι η αντίθετη πρόταση είναι ψευδής</u>.
Μα πώς όμως μπορεί να εφαρμοστεί αυτός ο κανόνας αφού ούτως ή άλλως δεν εδόθη ευκαιρία(σωστή και εύλογη) στην δικαιοσύνη να κάνει **το πιό βασικό:** να καταμετρηθεί η δύναμη δικαίου των αντίθετων πλευρών μέσα από τους (σωστούς)αριθμούς;
Διότι πώς μπορεί ο ζυγός(άρτιος) αριθμός να αποδώσει δικαιοσύνη, αφού το «παιγνίδι» είναι εξ υπαρχής και από την πρώτη στιγμή-πριν καν ανεβούν οι δικαστές στην έδρα- χαμένο;
Η ισοψηφία απλά ΔΕΝ είναι απόφαση, αφού δεν υπήρξε μέσω των δικαστών απάντηση της δικαιοσύνης προς ένα αίτημα της κοινωνίας.
Ο ζυγός αριθμός δικαστών είναι ένα ανεπίτρεπτα ανόητο δικαστικό λάθος και μας εκπλήσσει αφάνταστα το γεγονός ότι αυτό συνέβαινε και στην γή του φωτός στην αρχαία Ελλάδα όπου η ισοψηφία εθεωρείτο ως «*η ψήφος της Αθηνάς*» έχοντας ως αποτέλεσμα την αθώωση(;) του κατηγορούμενου. Η δική μας σκέψη δεν συμπίπτει ακριβώς με τα περί την εύνοια της Αθηνάς ως το καθοριστικό στοιχείο αθώωσης, αλλά η επί του εδάφους απλή και πρακτική λογική ότι αφού μέσα από το προς την Θέμιδα ανεπιθύμητο άγος της ισοψηφίας ΔΕΝ υπήρξε απόφαση, άρα η υπόθεση ουσιαστικά δεν «παρουσιάστηκε» στο δικαστήριο, τίποτα δεν κρίθηκε, τίποτα δεν απεφασίσθη και άρα δεν απεδείχθη κατά νόμον η σε βάρος του κατηγορούμενου κατηγορία. Γι΄αυτό και η κατάληξη των Ηλιαίων δικαστών ήταν απαλλαγή και όχι βέβαια αθώωση.
Όταν όμως ο αριθμός δικαστών είναι «περιττός», όποια και να είναι η απόφαση θα είναι πρώτα απ' όλα **τεχνικοδικονομικά** σωστή και χωρίς μεμψιμοιρίες και προϋποθέσεις εντελώς σεβαστή όποιο και αν είναι το αποτέλεσμα της. Υπό τις «μονές» (άρα σωστές) συνθέσεις οι πιθανότητες επιτυχίας/ αποτυχίας τελούν σε δικαιϊκή αρμονία και καλή ισορροπία και για τις δύο πλευρές.
Αρα;
Αρα η εφαρμοσθείσα τακτική του κανόνα της «εις άτοπον απαγωγής» <u>στην ως άνω υπόθεση ήταν άτοπη σκέψη και άκυρη πράξη</u>.
Στην συγκεκριμένη περίπτωση ΔΕΝ υπήρξε καμία δικαστική απόφαση.

Η μή ύπαρξη απόφασης τελεί ομότιμη και ισότιμη πράξη επαρκούς συγκρότησης των συστατικών στοιχείων του αδικήματος της αρνησιδικίας.
Θεωρούμε επομένως ότι στην υπόθεση αυτή έχασαν και οι δύο πλευρές, όμως η χείριστη απώλεια ήταν ότι έχασε η δικαιοσύνη και μάλιστα στον συσσωρευθέντα διπλό όγκο, του μεγέθους και των δύο μερών τα οποία (και τα δύο) αναζητούσαν δίκαιο. Η σε βάρος των δύο συγκρουσθεισών πλευρών διττή δικαιϊκη απώλεια εκ της μή απόδοσης δικαίου, επέφερε επί το χείρον πλήξη της ιδέας της δικαιοσύνης.
Μπορεί και να λεχθεί ότι η μια πλευρά δεν έχασε, αφού δεν πέρασε η θέση της άλλης πλευράς. ΟΧΙ, λάθος, αυτά δεν είναι νομικά, δεν είναι αγώνας ποδοσφαίρου: η κατ΄ευφημισμό «νικήτρια» έχασε ομού, αφού τελεί χωρίς (ασφάλειας) θεμέλιο δικαίου με «οπλισμένο μπετόν δικαίου», διότι με το να…κερδίσει κατά τεχνικό τρόπο
-<u>και όχι εκ του επωφελούς προϊόντος της ενδελεχούς δικαστικής ανάλυσης της ουσίας των πραγμάτων</u>-
δεν πήρε περί τούτου σιδηράν επιστημονική αιτιολογική πληροφόρηση μιας αδιάσειστα πιστοποιημένης «επιτυχίας», άρα ουσιαστικά δεν έμαθε, ούτε η πλευρά αυτή, ούτε και η άλλη αν και ποιός είχε δίκαιο ή άδικο και το χειρότερο: ασφαλώς ούτε η κοινωνία γνωρίζει! Διότι η δικαιοσύνη εκ των δικών της χειρισμών, την μοναδική (θριαμβευτική μάλιστα) επιτυχία την οποία κατέκτησε ήταν η κατάληξη σε αδιέξοδο.
Δεν είναι όμως έτσι τα πράγματα:
οι άνθρωποι καταφεύγουν στα δικαστήρια για να βρούν το δίκαιο τους.
Αν το βρούν καλώς, άρα έχουν δίκαιο! Ενημερωμένοι επισήμως περί του δικαίου τους. Ευχαριστημένοι!
Αν δεν το «βρούν» **μαθαίνουν όμως** ότι ΔΕΝ έχουν(είχαν) δίκαιο! Και πάλι είναι σωστά ενημερωμένοι περί του… μή δικαίου τους-είχαν άδικο. Ετσι έκρινε η δικαιοσύνη: σεβαστό.
Τα αποτελέσματα
των δικαστικών αποφάσεων(μιας δικαστικής αποφάσεως) πέραν του μικρο-κύκλου των συνδεόμενων διαδίκων ασφαλέστατα ενδιαφέρουν και αφορούν την κοινωνία. Η κοινωνία απαιτεί απόλυτη πληροφόρηση και γνώση περί της λειτουργίας και κατάληξης της δράσης της δικαιοσύνης. Γι΄αυτό και οι συνεδριάσεις των δικαστηρίων είναι έγκυρες και νόμιμες μόνο όταν εφαρμόζεται η αρχή της δημοσιότητας.
Η προέλευση αυτής της αρχής είναι από την κλασσική Ελλάδα, όπου όχι μόνο ήταν δημόσιες οι δικαστηριακές συνεδριάσεις, αλλά και υπαίθριες στον λόφο της Πνύκας.
Η κοινωνία δεν απαιτεί μόνο γνώση, απαιτεί δίκαιο στην απόδοση δικαίου.
Και η κοινωνία στεναχωρείται και απογοητεύεται από αρνησιδικίας φαινόμενα.

Προκύπτον νομικοδικαστικό θέμα: η σύνθεση ενός πολυμελούς(άνω του ενός) δικαστηρίου <u>θα πρέπει ασφαλέστατα να είναι σε περιττό αριθμό</u> 3, 5, 7 κ.ο.κ. ώστε η κατάληξη των δικαστών όποια και να είναι να καταδείξει καθαρή νίκη της πλειοψηφούσας άποψης. Αν όμως για κάποιους λόγους η σύνθεση τελεί σε ζυγό αριθμό τότε (**πρέπει**) να υπάρχει η νομική πρόβλεψη της «νικώσας ψήφου» του προέδρου /προεδρεύοντος «casting vote», οπότε θεραπεύεται το θέμα του ζυγού αριθμού.
Σημ. ο γράφων διαφωνεί σε φιλοσοφικό και νομικό επίπεδο, με την θέση της «νικώσας ψήφου» του προέδρου /προεδρεύοντος. Και αυτό διότι ο πρόεδρος/ /προεδρεύων παρά το ότι καλώς φέρει την συγκεκριμένη θέση, διότι κάποιος πρέπει ούτως ή άλλως να συντονίζει την δικαστική διαδικασία, δεν παύει όμως να είναι και αυτός απλός άνθρωπος, όπως όλοι είμαστε απλοί και ίσοι μεταξύ μας και ισότιμοι ενώπιον του Κυρίου και της κοινωνίας.
Συνάμα όλα τα μέλη μιας δικαστικής σύνθεσης, έχουν σπουδάσει στην ίδια νομική σχολή, γνωρίζουν τα ίδια περίπου νομικά, είναι όλοι έντιμοι άνθρωποι και έχουν περίπου τον ίδιο δείκτη ευφυΐας. Επομένως γιατί η εξουσία ψήφου η οποία αριθμητικά/μαθηματικά ανήκει σε δύο ανθρώπους αποδίδεται μέσω του όρου «νικώσα ψήφος», σε έναν άνθρωπο αναβιβάζοντας τον άνθρωπο αυτό σε πλασματικά «διπλό»; Δεν είναι υποτίμηση αυτό προς τους υπόλοιπους δικαστές;
Και αυτή η παράμετρος: και αν τυχόν η θέση/ψήφος του προέδρου είναι λανθασμένη, θα έχουμε δηλαδή στην περίπτωση αυτή ένα αυτόματα διπλό πακέττο λανθασμένων ψήφων στην καταληκτική απόφαση του δικαστικού σώματος; Επομένως καθ' ήμας

δεν προκύπτει ως εικός, καλός λόγος ώστε ο «ένας» άνθρωπος να κατέχει ουσιαστικά ψήφο δύο ανθρώπων. Συνεπώς στα ζυγής σύνθεσης δικαστήρια αντί να προβλέπεται η νικώσα ψήφος, ας διορίσει το δικαστικό ιερατείο ακόμη έναν δικαστή στην συγκεκριμένη ομάδα δικαίου ή στην ακραία περίπτωση ας αποσπάσουν ένα μέλος της ομάδας - εννοείται με κλήρο, ώστε να διασφαλιστεί η ηθική καθαρότητα και νομική ισότητα προς το πρόσωπο του αποσπασθέντος δικαστού.
Καταληκτικά -
η νομιμότητα, η ορθότητα, η αλήθεια και η λάμψη της δικαιοσύνης αποδίδεται από **μονό αριθμό** δικαστών!
Οι επί της έδρας συγκροτούντες ζυγό αριθμό είτε δύο, ή τέσσερεις, ή οκτώ, δικαστές όσο απόλυτα-απόλυτα ακέραιοι, έντιμοι και ηθικοί και αν είναι, όσο ακόμη και συγχωριανοί να ήταν και έπαιζαν όλοι με αγάπη και αδελφική φιλία και σύμπνοια στην ίδια ποδοσφαιρική ομάδα,
δεν παύουν να είναι άνθρωποι με νόηση και άποψη. Μα ούτως ή άλλως αυτό δεν θέλουμε από τους δικαστές μας: νόηση και άποψη;
Ερωτούμε επομένως αυτό το οποίο θα ήταν το πιό φυσικό πράγμα στον κόσμο:

μήπως θα συμφωνούσαν όλοι και θα κατέληγαν όλοι στο ίδιο αποτέλεσμα άρα είναι εντάξει το αποτέλεσμα του τύπου:
π.χ. στην τετραμελή σύνθεση
και οι τέσσερεις υπέρ ή και οι τέσσερεις κατά = άρα παρήχθη το έννομο αποτέλεσμα -ξεκάθαρο,
π.χ. στην οκταμελή σύνθεση
και οι οκτώ υπέρ ή και οι οκτώ κατά = άρα παρήχθη έννομο αποτέλεσμα – ξεκάθαρο!
ή μήπως εναλλακτικά θα συμφωνούσαν για διαμόρφωση αποτελέσματος: «συνάδελφοι προσέξτε, άνω του 2 στην μια πλευρά (για την 4 μελή σύνθεση) ή άνω 4 στην μια πλευρά (για την οκταμελή σύνθεση) για να είμαστε σίγουροι!
Ασφαλέστατα όχι, ασφαλώς και δεν είναι έτσι τα πράγματα και δεν λειτουργούν έτσι.
Επομένως
αν τυχόν διαφωνούν μεταξύ τους οι δύο δικαστές ή οι τέσσερεις ή οι οκτώ φέρνοντας «ισοπαλία» 1-1, 2-2, 4 - 4 τότε τί θα γίνει; Και έστω ότι με τους τέσσερεις μπορεί με εύνοια της τύχης να ήταν οι ψήφοι 1 προς 3, ή με τους οκτώ 2 προς 6, ή 3 προς 5, ή 1 προς 7. Με τους δύο δικαστές τί θα γινόταν ώ λατρεμένη μας Θέμις;
Αρα δεν θα εκδίδετο απόφαση.
Αρνησιδικία!
Απίστευτο!
Δεν θα ήταν υπόλογοι (δυστυχώς) οι δικαστές ως διαπράξαντες το πολύ σοβαρό αστικό/ποινικό αδίκημα της αρνησιδικίας;

γ) Απαλλαγή και όχι αθώωση.

- Η διακοπή ποινικής διαδικασίας ένεκα τεχνικής ανεπάρκειας/τεχνικού ή αντικειμενικά πραγματικού λόγου ή προβλήματος στήριξης υπόθεσης και/ή για άλλο λόγο απόσυρσης από πλευράς κατηγορούσης αρχής,
- η αναστολή,
- η κατάρριψη υπόθεσης από πλευράς υπεράσπισης λόγω τεχνικών ή άλλων σχετικών σημείων και η «πτώση» της μέσα από την καταληκτική δικαστική απόφαση στην οποία καθαρά καταγράφεται ότι πίπτει για τους τεχνικούς αυτούς λόγους

ΔΕΝ συνιστούν νομικά (και δεν αποτελούν) αθώωση,
αλλά
<u>συνιστούν απαλλαγή</u>.
Στις περιπτώσεις αυτές το δικαστήριο **απλά απαλλάττει** (προσωρινά ίσως)και σε καμία περίπτωση **δεν αθωώνει** τον κατηγορούμενο.
Η αθώωση αποτελεί εσωτερική άποψη και καταληκτικό συνείδησης πνευματικό πόρισμα του δικαστού.

<u>Τί ακριβώς είναι η αθώωση;</u>
Υψηλή πράξη δικαίου.

Η αθώωση είναι μία καλή διακήρυξη προς την κοινωνία των ανθρώπων.
Αθώωση είναι δικαστική αναγνωριστική πράξη όπου ο δικαστής μέσα από την αποδεικτική διαδικασία ΔΕΝ πείστηκε για την ενοχή του κατηγορουμένου. Κατά τον δικαστή ο κατηγορούμενος «τελικά ήταν καθαρός»!
Για να καταλήξει όμως η δικαστική σκέψη /απόφαση του δικαστού στην αθώωση θα πρέπει πρώτα μετά από την ολοκλήρωση της ακροαματικής διαδικασίας να προκύπτει η αθωότητα. Επομένως η «αθωότητα» προηγείται της αθώωσης και η αθώωση έπεται της «αθωότητας», όπως το άλογο(αθωώτητα) και η άμαξα(αθώωση). Αρα θα πρέπει πρώτα να έχουμε ένα καλό άλογο την αθωότητα, για να το δέσουμε μπροστά στην άμαξα ώστε να τραβήξει την άμαξα εντός της οποίας θα κάνουμε το θριαμβευτικό ταξίδι της αθώωσης.

Αρα η αθωότητα είναι δικαστικό εύρημα, ενώ η αθώωση είναι η δικαστική ενώπιον της κοινωνίας πράξη κήρυξης και εφαρμογής των αποτελεσμάτων του ευρήματος αυτού.

Η διαδικασία κατάληξης: ο δικαστής θα ακούσει και από τις δύο πλευρές τα γεγονότα και τις μαρτυρίες, θα λάβει γνώση των τεκμηρίων, σκέψεων, υποβολών αναλύσεων, αγορεύσεων και κάθε άλλου στοιχείου της υπόθεσης και όλα αυτά θα τα εντάξει για κρίση και αξιολόγηση με την λογική του κάτω από τους νομικούς και δικαϊκούς κανόνες φιλτράροντας συνάμα τα πάντα και με τις εσωτερικές του αισθήσεις. Μέσα από πνεύματος επεξεργασία και με συνείδηση δικαίου, και ασφαλώς συνεπικουρούμενος από τον ακοίμητο της κοινωνίας φρουρό και ακούραστο οδηγό του «τον νόμο», θα προβεί σε καταληκτικό, εμπεριστατωμένο και πλήρως αιτιολογημένο δικανικό συλλογισμό.
Αν μέσα στην σκέψη αυτή καταλήξει ότι ο κατηγορούμενος δεν διέπραξε το υπό κρίση αδίκημα,
(ή ακόμη και αν υπήρξε τινά πράξη - όμως δεν υπήρξε ένοχη διάνοια ώστε να συγκροτηθεί ποινική ευθύνη λόγω π.χ. άμυνας ή κατάστασης ανάγκης, κ.λ.π. επομένως δεν ήταν ποινικά κολάσιμη η πράξη αυτή)
τότε από καθ' έδρας θα τον κηρύξει με την φωνή της ψυχής του, ενώπιον της κοινωνίας ως αθώο. Αν όχι θα τον καταδικάσει.
Επομένως η λέξη αθώωση (και αθωότητα) **δεν** είναι μια απλή δικανική λέξη
είναι ιερή πράξη.
Είναι ο ηθικός θρίαμβος της δικαιοσύνης: η δικαιοσύνη με την αθωωτική της ετυμηγορία δεν απευθύνεται μόνο στον κατηγορούμενο, απευθύνεται και στην κοινωνία (διότι το θέμα του κατηγορούμενου ασφαλέστατα αφορά την κοινωνία) πανηγυρικά διαλαλώντας ότι ο συγκεκριμένος άνθρωπος είναι νομικά καθαρός στο υπό την συγκεκριμένη κατηγορία αδίκημα. Ο δικαστής επομένως μέσα από πράξη ***δικαστικής συνείδησης*** παραδίδει τον άνθρωπο αυτό καθαρό πίσω στην κοινωνία προς «επανένταξη» στους κόλπους της.
Συνεπώς
η «διακοπή» και τα «τεχνικά σημεία» (βλέπε ενίοτε κόλπα) σε καμία περίπτωση έχουν σχέση με την συνείδηση δικαιοσύνης του δικαστού, ούτε και καθοδηγούνται από εσωτερική κατάληξη και ψυχής αθωωτική απόφαση, διότι πολύ απλά η δικαστική αντίληψη, όραση και ακοή δεν έλαβαν στους αισθητήρες τους την απαραίτητη ζώσα μαρτυρία και η δικαστική λογική δεν ψηλάφησε δικανικά το σύνολο όσων απτών στοιχείων προέβαλε τόσο η κατηγορούσα αρχή όσο και η υπεράσπιση (στο ποινικό επίπεδο) ώστε μέσα από αξιολόγηση και μέσα από ένταξη και αντιπαραβολή και «συμπαραβολή» με νομικούς κανόνες ναι, να καταλήξει σε αθωωτικό συμπέρασμα.
Επομένως,
η φράση «αθωώνεται και «απαλλάττεται» αποτελεί μέγα νομικό/αντινομικό σφάλμα σε περιπτώσεις διακοπής ένεκα ανεπάρκειας στήριξης, απόσυρσης, αναστολής ή λόγω κατάρριψης της από την υπεράσπιση για διάφορους λόγους και κυρίως **λόγω τεχνικών θεμάτων/προβλημάτων**. Για τον απαλλαχθέντα δεν υπάρχει καμία απολύτως δικαστική κρίση ότι δεν διέπραξε το υπό κατηγορία αδίκημα (αν υπήρχε θα έλεγε καθαρά ότι είναι αθώος) επομένως έστω και αν ακόμη όντως δεν διέπραξε το

αδίκημα η πολιτεία των ανθρώπων μέσω της δικαιοσύνης δεν κατέχει αυτή την γνώση.
Για να είμαστε ακόμη πιό ακριβείς και δίκαιοι: ναι, μπορεί ο απαλλαγείς όντως να μην διέπραξε το υπό εξέταση αδίκημα και μπορεί όντως «με χίλια» να είναι αθώος. Πολύ σωστό, **όμως** αυτό δεν το ξέρουμε και η πολιτεία των ανθρώπων δεν το γνωρίζει διότι απλά δεν της εδόθη ευκαιρία να το μάθει. Αρα η πολιτεία οφείλει να παραμένει στο σωστό σημείο επιφυλακής, το σημείο της γνώσης εκείνο ακριβώς στο οποίο έληξε (έστω με το τρόπο τον οποίο έληξε) και διεκόπη (προσωρινά έστω) η ποινική διαδικασία. Διότι η υποχρέωση της πολιτείας προς τον πολίτη για δίκαιη κρίση δεν ατονεί ποτέ: όπως απόλυτη είναι η υποχρέωση της να αθωώσει τον πραγματικά αθώο, στον ίδιο βαθμό πρέπει να τελεί η επαγρύπνηση της πολιτείας να καταδικάσει τον πραγματικά ένοχο (**βοά η ύπαρξη του παραπονούμενου ο οποίος υπέστη βλάβη και ζητεί δικαιοσύνη**).
Δεν μπορεί επομένως η πολιτεία μέσα από τους υπηρέτες της θέμιδας να κηρύξει **ως** αθώο και να παραδώσει «καθαρό» πίσω στην κοινωνία έναν απαλλαγέντα από την στιγμή που υπάρχει νομικά ζωντανή πιθανότητα, (έστω τελούσα σε «κρυογονίας κατάσταση»), η συγκεκριμένη κατηγορία, έστω και κατά 1% να επανέλθει και επίσης λογικά υπάρχουσας έστω και κατά 1% της πιθανότητας να καταδικαστεί ο απαλλαγείς. Αρα;
Εξ άλλου είναι και θέμα απόλυτης κοινωνικής και νομικής τάξης, αφού οι δύο αυτές έννοιες στην πραγματική τους νομική προσέγγιση (παρά το κοινό ευχάριστα ευνοϊκό τους αποτέλεσμα προς τον συγκεκριμένο άνθρωπο) νομικά χαρακτηρίζονται ως δύο εντελώς διαφορετικά θέματα. Διότι απλά «απαλλάχτηκε» και σε καμία περίπτωση αθωώθηκε ο υπό κατηγορία.
Στην περίπτωση αυτή της απαλλαγής, η πολιτεία για λόγους δικαιοσύνης μπορεί να επανέλθει και να επανακατηγορήσει τον απαλλαγέντα**, ποτέ** όμως δεν μπορεί να το κάνει αυτό και να επαναφέρει μια κατηγορία **για έναν δικαστικά «αθωωθέντα».**

δ) Αστικά ΟΧΙ πολιτικά δικαστήρια
Το νέο δικαστηριακό κτίριο Λεμεσού γράφει απέξω -δικαστήριο «πολιτικών» υποθέσεων.
Λάθος…

Δεν υπάρχουν πολιτικές υποθέσεις…(όπως τις εννοεί)

Και δεν υπάρχουν ούτε πολιτικά δικαστήρια αλλά αστικά δικαστήρια…

Διότι η δικαιοσύνη στον δικαστηριακό αυτό χώρο, επιλαμβάνεται και εκδικάζει αστικές υποθέσεις και σε **καμία περίπτωση** πολιτικές υποθέσεις. Διότι απλά η νομική τους βάση στηρίζεται στο «**αστικό δίκαιο**»= στο δίκαιο των αστών.

Λανθασμένα και κάκιστα επεκράτησε γενικά ο όρος «πολιτικές» υποθέσεις.
Οι πολιτικές υποθέσεις **ΔΕΝ δικάζονται**
διότι,
οι (πραγματικά) πολιτικές υποθέσεις αφορούν ενδεικτικά
πολιτικό θέμα, πολιτικές διαφορές, σύγκρουση, αμφισβήτηση/διαφορά/αντιπαλότητα για θέματα ιδεολογικά, πολιτειακά πολιτικά/πολιτικού βίου /πολιτικής μορφής και σχέσης θέματα, πολιτικές πράξεις/πράξεις επιδίωξης ιδεολογικών πολιτικών θεμάτων, διαστάσεων και σκοπών, προώθησης πολιτικών ιδεών στηριζόμενες σε πολιτικές επιδιώξεις αρχές και ιδεολογίες, θέματα αξίωσης και διεκδίκησης πολιτικών δικαιωμάτων και πολιτικών ελευθεριών/ πολιτικών τομών και αναζητήσεων, καθώς και προώθησης πολιτικών αλλαγών και κοινωνικών και κοινωνιολογικών νεωτερισμών, ιδιωτικής ή δημόσιας μορφής ένσταση και διαμαρτυρίες κατά της κρατικής/πολιτικής αναφορικά με την ασκούμενη πολιτική/ πολιτειακή δράση, αντίδραση και διαμαρτυρία κατά της τακτικής προώθησης κοινωνικών καταπιέσεων ή ανελευθεριών ή άλλων παράνομων κατά της κοινωνίας και της ελευθερίας της κοινωνίας πολιτειακών ενεργειών και τακτικών, προώθησης αντιδράσεων κατά του πολιτειακού/πολιτικού/κρατικού καθεστώτος για την εν γένει ή εν μέρει ασκούμενη

πολιτική τακτική με έμφαση για θέματα καταπάτησης ανθρωπίνων δικαιωμάτων, κρατικής δίωξης ιδεών και απόψεων, πολιτικής διοίκησης, κρατικής πρόθεσης εγκατάστασης και προώθησης ή εγκατεστημένων ήδη δικτατορικών, αντιδημοκρατικών σχημάτων και απολυταρχικών τακτικών και καταπιεστικών για την κοινωνία μέτρων, δημοσίων ή ατομικών ανελευθεριών, θέματα έκφρασης, προώθησης, υποβολής προς την κοινωνία, διάδοσης και διδαχής ιδεολογικών απόψεων/κριτικής, θέματα σύγκρουσης και αντίδρασης προς πολιτικά/πολιτειακά κατεστημένα και καθεστώτα, καθώς και θέματα
προεπαναστατικής/επαναστατικής/μεταεπαναστατικής ιδεολογικής μορφής σκοπού και αιτίας, ιδεολογικοπολιτικοπνευματικών πράξεων, λαϊκών διαμαρτυρικών /εξεγερτικών καταταστάσεων, πράξεων και ενστάσεων.
Συνεπώς οι «πολιτικές» υποθέσεις έχουν να κάνουν με τα του ιδεολογικού, πολιτικού/πολιτειακού/πολιτευματικού και ιδεολογικοπολιτικοπνευματικού γίγνεσθαι και περί και κατά του
πολιτικού/πολιτικοκοινωνικού/πολιτειακού/πολιτικοπολιτειακοδιοικητικοκυβερνητικού συστήματος.
Όμως οι ιδέες, οι σκέψεις, οι απόψεις και οι προβληματισμοί των πνευματικά και ηθικά υγιών και «ανήσυχων» ανθρώπων ούτε διώκονται, ούτε δικάζονται.
Επομένως τότε και μόνο μπορούν να θεωρηθούν ως …«πολιτικές» οι αγωγές
όταν (όντως) φέρουν τον ανωτέρω ιδιότυπο, ιδεότυπο, «συγγενικό», και εγγύς όμως καθαρά συνδεόμενον ιδεολογικό ή πολιτικό χαρακτήρα, προς την αναλυθείσα ταυτότητα της ανωτέρω καταγραφείσας βάσης.
Ετσι στην περίπτωση όπου τυχόν αχθείσες προς δικαστήριο διαδικασίες, ένεκα της <u>πολιτικής</u> τους μορφής, εκφεύγουν της καθαρά «γεωγραφικής» κάλυψης και του τοπικού πεδίου της ροής του αστικού δικαίου, επιστημονικά θεωρούνται ως μή εντάξιμες εντός της θεσμικής δικαστηριακής δικαιοδοσίας.
Πλέον ως πολιτικές υποθέσεις/διαδικασίες/πολιτικές διώξεις ως εκ της φύσεως και ως του(κρίσιμου) θέματος τους, αφορούν όλη την κοινωνία, ξεπερνούν τα πλαίσια της στενής ιδιωτικότητας του αστικού δικαίου (αλλά συνάμα ξεπερνούν και τους κανόνες του κοινού ποινικού δικαίου) αφού η συγκεκριμένη δίωξη
- δεν αφορά «καθ΄ύλην» την δικαιοδοτική αρμοδιότητα των κλασσικών δικαστηρίων,
- ούτε και συνάμα η «περιπέτεια» αυτή, αφορά μόνο τον καθ΄ού ή δίωξη αλλά,
αφορά όλους τους ανθρώπους, διότι είναι επίθεση εναντίον όλης της κοινωνίας, άρα έχει «πολιτικό» (αντι)λόγο και «υπερασπιστικό» ρόλο η κοινωνία. Επομένως δεν μπορεί νομικά οι διαδικασίες αυτές να ενταχθούν σε κανένα τακτικό δικαστήριο προς επίλυση, πλην του αρμοδίου ιδεατού - ιερού δικαστηρίου της κοινωνίας.

Επομένως οι πολιτικοϊδεολογικού χαρακτήρα αυτές υποθέσεις θα ενταχτούν πλέον στα πινάκια της κοινωνίας υπό την επωνυμία ως «πολιτικές υποθέσεις».
Επίλυση της «πολιτικής υπόθεσης» : με την αποδοχή του «πολιτικού» χαρακτηρισμού και την κατ΄επέκταση ένταξη της συγκεκριμένης διαδικασίας στο πινάκιο των «πολιτικών υποθέσεων», από εκεί και πέρα θα τύχει και του ανάλογου πολιτικού, πολιτειακού και κοινωνικού χειρισμού.
Οι πραγματικά «πολιτικές υποθέσεις» εν τη πράξει δεν είναι καν υποθέσεις, αλλά ουσιαστικά συγκαλυμμένες ή μή συγκαλυμμένες (αλλά φανερά) ποινικές διώξεις αφού συνήθως και κατά πλειοψηφία οι <u>όντως πολιτικές υποθέσεις</u>, έχουν ποινικό χρώμα.
Τα δικαστήρια διακρινόμενα όμως, ως καθαρά δικαστικός και όχι πολιτικός θεσμός δεν έχουν καμία εξουσία και δεν μπορούν από την έδρα, να επιλύουν πολιτικά θέματα –πολύ απλά.
Με παραπλήσια συλλογιστική ας θυμηθούμε ότι στις <u>εμφανώς πολιτικές πράξεις της κυβερνήσεως</u> τα δικαστήρια
δεν μπορούν να επέμβουν ως εκτός της δικαιοδοσίας τους θέματα.

<u>Πολιτική δίωξη</u>.
Αφού τα δικαστήρια δεν είναι πολιτική ή πολιτειακή εξουσία αλλά δικαστική, συνεπώς όταν κάποια υπόθεση κριθεί από πρόσωπο(έχοντος έννομο προς τούτο συμφέρον) ευρισκόμενο εντός συγκεκριμένης διαδικασίας,
ότι η κατ΄αυτού δίωξη

είναι όντως πολιτική, στηριζόμενη σε πολιτικοϊδεολογικό θέμα, ή κίνητρο, ή σε πολιτική βάση, ή υποκινείται ή προωθείται από και με πολιτικά ελατήρια/σκοπιμότητες ή απειλητικά επιδιώκει τιμωρητικά, εξοντωτικά, κατασταλτικά, ανακοπτικά, αποτρεπτικά, ή εκδικητικά προς επίτευξη κατ΄αυτού αποτελεσμάτων ή επίτευξη οιωνδήποτε ετέρων κατ΄αυτού σκοπούς, πέραν του δικαίου,
τότε το πρόσωπο αυτό ζητά από το δικαστήριο όπως η υπόθεση αυτή από-παρά-πεμφθεί/αναγνωρισθεί/χαρακτηρισθεί/θεωρηθεί/ κηρυχθεί «πολιτική υπόθεση», ως φέρουσα τα ταπεινά κίνητρα της εσκεμμένης ή μή «πολιτικής δίωξης».
Αυτό ασφαλέστατα και αυτονόητα πάντοτε εντός της περί δικαίου κρίσης του, μπορεί το δικαστήριο να το πράξει και αυτεπαγγέλτως.
Στην περίπτωση που ο συγκεκριμένος (καθ΄ού η πολιτική δίωξη) περιοριστεί, συλληφθεί, τεθεί υπό κράτηση, ή φυλακιστεί, θεωρείται «πολιτικός κρατούμενος»/ «πολιτικώς διωκόμενος». Στις περιπτώσεις αυτές και πάλι ασκώντας την περί δικαίου κρίση τους τα δικαστήρια όταν το θέμα τεθεί ενώπιον τους σε κάθε κατάλληλο δικονομικά/διαδικαστικά βήμα τους έχουν υποχρέωση όπως αυτοαπεκδύονται δικαιοδοτικής αρμοδιότητας(ούτως ή άλλως δεν είχαν αρμοδιότητα) ή δηλώνοντας ευθαρσώς ότι ναι, στερούνται δύναμης δικαίου ή απλά ότι δεν κέκτηνται δικαιοδοσία(έτσι είναι το σωστό) ως προς το θέμα αυτό, απαλλάττοντας τον διωκόμενο ή μεταφέροντας ή παραδίδοντας νομίμως - ανάλογα με τα γεγονότα - την συγκεκριμένη υπόθεση στα κατάλληλα βήματα ή δρώντας με οιονδήποτε κατά την κρίση του συγκεκριμένου δικαστηρίου δίκαιο υπό τις περιστάσεις τρόπο, έτσι ώστε να ακολουθηθεί η προς το δίκαιον και κατά το δίκαιον πορεία μέσω του πολιτευματικού/πολιτικής εξουσίας/πολιτικού χειρισμού.
Με απλά λόγια οι (αληθινά) πολιτικές υποθέσεις βρίσκονται απείρως μακράν της εμβέλειας των πολιτειακών (της πολιτείας) τακτικών δικαστηρίων. Επομένως δεν είναι δυνατόν να υπαχθούν ούτε ως καθ' ύλην, ούτε και ως κατά τόπον εντός, της αρμοδιότητας οιασδήποτε δικαστικής δικαιοδοσίας για χειρισμό μέσα από την τρέχουσα/κλασσική δικαστική μορφή.
Σε χώρες που δεν φημίζονται για την δημοκρατία και για την εν τη πράξει εφαρμογή της ιδέας της ελευθερίας του ανθρώπου, οι υποθέσεις αυτές όχι μόνο παραμένουν στα χέρια των δικαστηρίων(προσκείμενων προς την εξουσία) αλλά οι δικαστικές διαδικασίες προχωρούν «κανονικά» και μάλιστα με επιβολή σκληρών και πολυετών ποινών.
Όμως πολιτικές υποθέσεις και πολιτικές διώξεις ως ταυτόσημες έννοιες είναι παράνομες πράξεις και κατά συνέπεια τα τυχόν «δικαστικά» τους αποτελέσματα είναι και αυτά παράνομα.

Βοηθητική ερμηνευτική παράμετρος: Αν όμως υποθέσουμε ότι σωστά υπάρχουν οι ούτω καλούμενες και ούτω χαρακτηριζόμενες ως «πολιτικές αγωγές» στα τακτικά δικαστήρια,
τότε ασφαλώς θα πρέπει να στηρίζονται στο ανάλογης βάσης συγκεκριμένο δίκαιο από το οποίο ηρύσθησαν (άντλησαν) τα δικαστήρια αυτά την καθ΄ύλην δικαιοδοσία τους: στο πολιτικό δίκαιο.
Μα ποιό πολιτικό δίκαιο; ΔΕΝ υπάρχει πολιτικό δίκαιο…
Στις νομικές σχολές δεν υπάρχει «πολιτικό δίκαιο» αλλά **αστικό δίκαιο** (το δίκαιο των αστών) και οι φοιτητές νομικής δεν διδάσκονται κανένα πολιτικό δίκαιο.
Μόνο στην σχολή του Αριστοτέλη διδάσκοντο οι μαθητές το δίκαιο αυτό, το οποίο λογικά διδάχτηκε και ο Μέγας Αλέξανδρος...
Στο πανεπιστήμιο Αθηνών οι καθηγητές μας «ταλαιπώρησαν» αφάνταστα (καλά μας έκαναν) με το αστικό δίκαιο, με διδακτέα και εξεταστέα θεματική ύλη άνω των 35 βιβλίων και πολλών χιλιάδων σελίδων (καθώς και με το συνδεόμενο «βασανιστικό» αστικό δικονομικό δίκαιο, δηλαδή την πολιτική δικονομία), όμως ποτέ οι άνθρωποι δεν μας μίλησαν για κανένα «πολιτικό δίκαιο».
Επομένως δεν υπάρχει υπό αυτή την έννοια «πολιτικό δίκαιο» ως δίκαιο εφαρμογής στα σημερινά τουλάχιστον τακτικά δικαστήρια (της αστικής) δικαιοδοσίας.
Ως πολιτικό δίκαιο το μόνο που γνωρίζουμε είναι αυτό του Αριστοτέλη στα «Ηθικά Νικομάχεια» με αρμοδιότητα την: «*εξασφάλιση αυτάρκειας, ρυθμιζόμενον ή κατ΄αναλογία ή κατ΄αριθμόν*».

Ομως στην πράξη το πολιτικό δίκαιο του Αριστοτέλη δεν συναντάται τουλάχιστον στην σημερινή νομική επιστήμη ως αυτοτελούς οντότητας θεματική ενότητα (οικογένειας) δικαίου. Ούτως ή άλλως το «πολιτικό δίκαιο» από τον καιρό του Αριστοτέλη δρά διαχωρισμένο σε **νομικό δίκαιο (δηλαδή των νόμων/το θετό) και σε φυσικό δίκαιο.**
Καταληκτικά να αναφέρουμε ότι
ακόμη και αν πάρουμε υποθετικά ως βάση το Αριστοτέλειο «πολιτικό δίκαιο» για στήριξη του θέματος που αναλύουμε και πάλι δεν μπορεί να εφαρμοστεί στην εξεταστέα περίπτωση, αφού όταν κάποιος διωχθεί για πολιτικούς ή ιδεολογικούς λόγους, τότε δεν έχουμε να κάνουμε με «δίωξη» υπό την έννοια της νόμιμης αστικής ή ποινικής δίωξης, αλλά θα έχουμε να κάνουμε με συστημικοπολιτικού χαρακτήρα/πολιτική **κατά**-δίωξη.

Το πολύ άσχημο και πολύ λανθασμένο είναι ότι επικρατεί στα πρωτοκολλητεία των δικαστηρίων μια άλλη κακή κατά την κρίση μας τακτική, αυτή του χαρακτηρισμού των αστικών διαδικασιών ως «αγωγή» και των ποινικών διαδικασιών ως «ποινική». Μέγα λάθος διότι: και οι δύο αυτές επάλξεις νομικοδικαστικού αγώνα -ποινική και αστική - είναι και οι δύο αγωγές. Είναι αναζήτηση νομικής θεραπείας και είτε φέρουν μορφή αστικού είτε ποινικού χαρακτήρα αποτελούν προσφυγή του πολίτη και της κοινωνίας στην δικαιοσύνη με βάση τον αστικό νόμο και τον ποινικό νόμο, ούσες και οι δύο «αγωγές»: δηλαδή προσεγγίζουν ως «αγωγή» το δικαστήριο.
Αναλύοντας εννοιολογικά/ετυμολογικά την λέξη «αγωγή» προκύπτει από το ρήμα «άγω», δηλαδή οδ-ηγώ, προς-άγω και συνεπώς η «αγωγή» ερμηνεύεται σε διασταλτική ευρύτητα ως έγγραφος «αγωγή» (άγω – αγωγή) –προσφυγή, δηλ. «άγεται»/οδηγείται στο δικαστήριο.
Συνεπώς η λέξη αγωγή πρέπει να ενυπάρχει ως αναγκαίο χαρακτηριστικό πρόθεμα και στις δύο διαδικασίες την ποινική και την αστική:
αστική αγωγή - ποινική αγωγή.
Σημ: πέραν της συνήθους (εμφανούς και καθαράς) μορφής των αστικών αγωγών, όπως π.χ. στις περιπτώσεις αξιώσεων αποζημιώσεων, χρεών, οφειλών, αθέτησης όρων συμβάσεων, κτηματικών διαφόρων και απαιτήσεων/ άλλων διαφορών ιδιωτικού δικαίου,
στο δικαιϊκό εύρος/τομέα των αστικών υποθέσεων υπάγονται και εντάσσονται και οι άλλες αγωγές οιασδήποτε (ιδιωτικής) διαφοράς, διοικητικού, οικογενειακού, εργασιακού, συνταγματικού δικαίου ή οιασδήποτε άλλης ιδιωτικής μορφής διαφορές κ.λ.π. οι οποίες <u>δεν είναι ποινικές</u>.
Το θέμα χαρακτηρισμού ποινικού και αστικού αδικήματος λύεται πανεύκολα μέσα από έναν πολύ απλό συμπερασματικό αναγωγικό/αντίστροφο συλλογισμό, πολύ χρήσιμο οδηγό πρωτοετών της νομικής: «<u>αστικές υποθέσεις είναι όσες δεν είναι ποινικές</u>»-
ή περί το απλούστερον:
αστικές είναι όλες οι υποθέσεις πλην αυτών που είναι ποινικές.

Θα ακολουθήσει κεφ.**7**